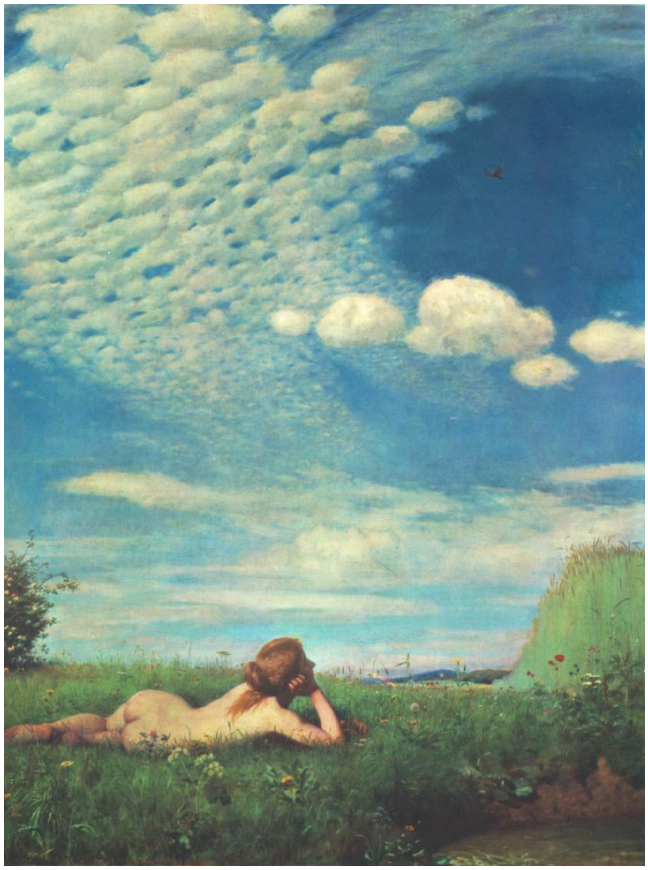

Mihail Lermontov: Koldus

Fordította: Lator László

A klastrom előtt koldus állt
alamizsnáért könyörögve
szenvedés, éhség, szomjuság
gyötörte, ványasztotta, törte.

Nem kért csak egy csepp kenyeret,
szeme tele volt gyötrelemmel,
és markába követ vetett
valami irgalmatlan ember.

Így esengtem szerelmedet

maró, keserű könnyet öntve,
s így csaltad meg legnemesebb
érzéseimet mindörökre.

*

Robert Burns: Ha mennél hideg szélben

Fordította: Weöres Sándor

Ha mennél hideg szélben
a réten át, a réten át,
rád adnám kockás takaróm,
öleljen át, öleljen át!
S ha körülzúgna sors-vihar
rémségesen, rémségesen:
szívemben volna házad,
oszd meg velem, oszd meg velem!

Volna köröttem zord vadon,
sötét, veszett, sötét, veszett;
mennyország volna nékem az
együtt veled, együtt veled!
S ha volnék minden föld ura
az ég alatt, az ég alatt:
koronám legszebb ékköve
volnál magad, volnál magad!

*

Mihail Eminescu: Ó, jössz-e már?

Fordította: Képes Géza

Látod: a fecske útra kél,
Hull a sápadt diólevél;
Deres a szőlő, őszre jár -
Ó, jössz-e már, ó, jössz-e már?

Karomba veszlek itt megint,
Míg szemem szomjan rád tekint,
S fejem válladon elpihen
Szép szeliden, szép szeliden.

Hányszor bolyongtunk, édesem,
E völgy ölén s a réteken,
S fölemeltelek, drága társ,
Hogy messze láss, hogy messze láss!

Vannak e földön mindenütt
Szép nők: szikrákat szór szemük,
De mint te, oly kedves, komoly
Nincsen sehol, nincsen sehol!

Te vagy a lelkem, s az életem:
Tündökölsz tisztán, fényesen;
Hol is találnék csillagot,
Mely így ragyog, mely így ragyog?

Késő ősz van, csillan a dér,
Halkan csörren a holt levél,
Didereg a puszta határ -
Ó, jössz-e már, ó, jössz-e már?

*

Percy Bysshe Shelley: Indián szerenád

Fordította: Babits Mihály

Első álmom rólad volt,
első álmom elröpült.
Még az esti szél nyögött,
még az égen csillag ült.
Lábaimban lakik egy
szellem: az rejtélyesen
húzott, hozott, vezetett
ablakodhoz, édesem!

Csitt! A fekete folyón
illet és szél úgy alél,
mintha mákos álmokat
tépegetne ott az éj.
Apadoz a zokogás
a csalogány csöpp szivén,
mint ahogy a tieden
kell hogy elapadjak én.

Jaj, bűvölj föl a füből!
Halk! Hullok! Ájulok!
Szórja csókkal szám-szemem
szerelmed, mint záporok!
Arcom fagyos és fehér,
szívem dobzörgése vad:
szorítsad szíved fölé,
talán ott majd megszakad...

forrás: http://www.internetszerelem.hu/cikkek/versek/